

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

STEČAJNI UPRAVITELJ
Loris Rak, dipl.iur.

22-08-2020

PRIMLJENO

Poslovni broj: 22 Pž-350/2020-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac Davor Pustijanac, u pravnoj stvari tužitelja HRVATSKI ZAVOD ZA MIROVINSKO OSIGURANJE, Zagreb, A. Mihanovića 3, OIB 84397956623, protiv tuženika ULJANIK BRODOGRADILIŠTE d.d. u stečaju, Pula, Flaciusova 1, OIB 21764428190, radi isplate iznosa od 4.872,09 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-1035/2015-45 od 20. ožujka 2017., 15. lipnja 2020.

presudio je

I. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-1035/2015-45 od 20. ožujka 2017. u dijelu točke II. njene izreke kojim je odbijen tužiteljev zahtjev za isplatu iznosa od 1.461,63 kn sa zakonskim zateznim kamatama i sudi:

1. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 1.461,63 kn (tisućučetristošezdeset jedna kuna i šezdesettri lipe) u roku od osam dana sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na iznos od 1.021,89 kn od 13. ožujka 2014. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. po stopi od 8,14% godišnje, od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. po stopi od 8,05% godišnje, od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016. po stopi od 7,88% godišnje, od 1. siječnja do 30. lipnja 2017. po stopi od 7,68% godišnje, od 1. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017. po stopi od 7,41% godišnje, od 1. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018. po stopi od 7,09% godišnje, od 1. srpnja 2018. do 31. prosinca 2018. po stopi od 7,82%, od 1. siječnja 2019. do 30. lipnja 2019. po stopi od 7,54%, od 1. srpnja do 31. prosinca 2019. po stopi od 6,3% godišnje, a od 1. siječnja 2020. nadalje po stopi od 6,11% godišnje do isplate, a na iznos od 439,74 kn od 11. prosinca 2014. prema gore navedenoj stopi do isplate.

2. Tuženik je odgovoran za štetu koja je nastala tužitelju u omjeru od 40% nastale štete zbog povrede na radu osiguranika Roberta Racana u štetnom događaju od 11. srpnja 2005., a radi koje je rješenjem tužitelja br. 131971 od 5. studenoga 2009. navedenom osiguraniku priznato pravo na invalidsku mirovinu.

II. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-1035/2015-45 od 20. ožujka 2017. u dijelu točke II. njene izreke kojim

je odbijen tužiteljev zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 1.026,06 kn od 13. ožujka 2014. do 11. prosinca 2014.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 1.336,32 kn, u roku od osam dana.

r i j e š i o j e

Ukida se rješenje Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj P-1035/2015-45 od 20. ožujka 2017. u točki I. njegove izreke.

Obrazloženje

Trgovački sud u Pazinu je presudom poslovni broj P-1035/2015-45 od 20. ožujka 2017., u točki I. izreke, naložio tuženiku da isplati tužitelju iznos od 3.410,46 kn sa zakonskom zateznom kamatom. Točkom II. izreke je odbijen tužbeni zahtjev u dijelu kojim se nalaže tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 1.461,63 kn sa zakonskom zateznom kamatom. Rješenjem istog poslovnog broja prvostupanjski sud je odbacio tužbeni zahtjev kojim se traži utvrđenje odgovornosti tuženika za štetu zbog povrede na radu osiguranika tužitelja. Točkom II. izreke rješenja je naloženo tuženiku da naknadi tužitelju parnični trošak u iznosu od 3.082,08 kn.

Prvostupanjski sud je tako odlučio primjenom odredbe čl. 161. st. 3. Zakona o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“ broj: 102/98, 71/99, 127/00, 59/01, 109/01, 147/03, 30/04, 177/04, 92/05, 43/07, 35/08, 94/09, 40/10, 121/10, 139/10, 61/11, 114/11, 76/12, 112/13, 133/13 i 157/13; dalje: ZMO) nakon što je utvrdio da tužitelju nastaje šteta zbog toga što tuženik nije adekvatno proveo mjere zaštite na radu.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je naknada štete koju je tužitelj pretrpio isplaćujući svom osiguraniku invalidsku mirovinu u razdoblju od 1. ožujka 2013. do 30. ožujka 2013. i od 1. listopada 2013. do 31. prosinca 2013., na koju je osiguranik tužitelja stekao pravo zbog gubitka radne sposobnosti uzrokovane djelomično zbog ozljeda na radu (40%). Među strankama nije sporan nastanak štetnog događaja i visina zahtjeva, a sporna je osnovanost zahtjeva.

Prvostupanjski sud je tijekom postupka utvrdio da je osiguranik tužitelja Robert Racan ozlijeđen na radu 11. srpnja 2015. te da mu je priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog ozljede izvan rada u omjeru od 60% te zbog ozljede na radu u omjeru od 40%. Nije bilo sporno da je tužitelj u utuženom razdoblju isplatio iznos od sveukupno 4.872,09 kn odnosno da je to iznos koji bi tuženik bio dužan nadoknaditi u slučaju da se utvrdi njegova odgovornost za štetu. Prvostupanjski sud je utvrdio da je osiguranik tužitelja obavljao poslove brodomontera te je bio osposobljen za obavljanje takvih radova. Utvrđeno je da je osiguranik svoj posao obavljao na skeli, a da skelu prije nego što na njoj započnu raditi radnici pregledavaju nadređeni. Utvrđeno je da je osiguranik tužitelja pao sa skele uslijed puknuća daske na kojoj je stajao. Utvrđeno je da u procesu rada na drvene daske položene na metalnu konstrukciju pada užareni metal koji dovodi do nagorijevanja daske. Utvrđeno je da tuženik nije dokazao da je šteta nastala bez njegove krivnje jer je obveza tuženika bila svakodnevno pregledavati skele i mijenjati oštećene daske za nove. Tuženik nije dokazao da je skela

pregledana prije početka rada na dan nastanka nesreće na radu. Prvostupanjski sud je utvrdio da je osiguranik tužitelja pridonio nastanku štete jer je utvrdio da je morao uočiti da je daska na skeli imala narušenu nosivost i da je o tome trebao obavijestiti svog nadređenog, a što nije učinio. Prvostupanjski sud je utvrdio osiguranikov doprinos šteti u iznosu od 30%. U odnosu na rješenje kojim je odbačen deklaratorni dio tužbenog zahtjeva prvostupanjski sud je utvrdio da tužitelj nema pravni interes za postavljanje takvog zahtjeva jer je dobio zaštitu na temelju kondemnatornog dijela zahtjeva koja u sebi podrazumijeva i deklaratorni dio.

Protiv navedene presude i rješenja žalbu je podnio tužitelj, a u smislu odredbe čl. 365. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 70/19; u daljnjem tekstu: ZPP) uzeto je da presudu i rješenje pobija u dijelu u kojem nije uspio u sporu (točka II. izreke presude i točka I. izreke rješenja). Predlaže pobijanu presudu i rješenje preinačiti i prihvatiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

Tužitelj u žalbi u bitnome osporava utvrđenje suda da je osiguranik tužitelja odgovoran i da je pridonio nastanku štete kada iz dokaznog postupka proizlazi odgovornost tuženika za propuste u poduzimanju mjera zaštite na radu. Osporava i primjenu materijalnog prava te smatra da ima pravo da se odluči i o njegovom deklaratornom zahtjevu kojim se utvrđuje odgovornost tuženika za nastalu štetu.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba protiv presude je djelomično osnovana, a žalba protiv rješenja je osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, ovaj sud je utvrdio da je pobijanom presudom i rješenjem pogrešno primijenjeno materijalno pravo.

Tužiteljev žalbeni navod pogrešne primjene materijalnog prava u odnosu na doprinos osiguranika tužitelja nastaloj šteti je osnovan. Odredbom čl. 161. st. 1. ZMO-a je propisano da zavod ima pravo na naknadu štete od osobe koja je uzrokovala invalidnost ili smrt osigurane osobe. Stavkom 3. istog članka je propisano da za štetu iz st. 1. ovog članka odgovara poslodavac, ako je šteta nastala zbog toga što nisu provedene mjere zaštite na radu, odnosno mjere za zaštitu građana. Prvostupanjski sud je tijekom postupka utvrdio da je obveza tuženika da razradi tehnološke elemente rada na siguran način te posebno mjere opreza u kretanju po skeli, pa je u tom smislu bilo neophodno provjeravati stanje dasaka na skeli kako bi se za rad koristile samo zdrave i nenagorene daske. Nadalje je prvostupanjski sud utvrdio da obaveza radnika nije održavati skelu već je to obveza skelara. Radnik nema obvezu prije početka rada vršiti pregled skele na način da vrši pregled donje strane daske postavljene na skelu. Na temelju navedenoga, ako je utvrđeno da ne postoji obveza radnika da pregledava skelu prije početka rada nije logičan ni osnovan zaključak prvostupanjskog suda da postoji doprinos osiguranika tužitelja šteti. Naime, vještak je u svojem mišljenju izrazio da smatra da bi osiguranik tuženika morao osjetiti da je narušena nosivost daske na skeli te da bi ona vidljivo bila izgorena. Unatoč tome, takvo činjenično stanje ne proizlazi iz stanja spisa, ne proizlazi da je daska bila izgorena u toj mjeri da bi to bilo vidljivo, a to nije ni pravno relevantno jer je utvrđeno da ne postoji obveza radnika da pregledava skelu, a dodatno bi to govorilo o propustu u provođenju mjera zaštita na radu poslodavca, ako poslodavac (odnosno

zaposlenik poslodavca odgovoran za tu radnju) nije zamijenio drvenu dasku koja je vidljivo oštećena. Navod vještaka da je osiguranik tužitelja morao osjetiti smanjenu nosivost daske u ovom slučaju nije od utjecaja na odgovornost tuženika za štetu zbog propusta u provođenju mjera zaštite na radu, odnosno ne postoji doprinos nastanku štete na strani osiguranika tuženika jer on nije napravio nikakav propust. Stoga je prvostupanjsku presudu valjalo preinačiti na način da se prihvati tužiteljev zahtjev u cijelosti jer visina između stranaka nije bila sporna.

Tužiteljev žalbeni navod pogrešne primjene materijalnog prava u odnosu na nedostatak pravnog interesa za deklaratorni dio tužbenog zahtjeva je osnovan. Odredbom čl. 187. st. 3. ZPP-a je propisano da ako odluka o sporu ovisi o tome postoji li ili ne postoji kakav pravni odnos koji je prije ili tijekom parnice postao sporan, tužitelj može istaknuti i tužbeni zahtjev da sud utvrdi da takav odnos postoji odnosno da ne postoji, ako je sud pred kojim parnica teče nadležan za takav zahtjev. U predmetnom slučaju pitanje odgovornosti za štetu tuženika je prethodno pitanje i tek kad se utvrdi da postoji odgovornost tuženika za nastalu štetu se može pristupiti odlučivanju o kondemnatornom dijelu zahtjeva koji glasi na isplatu. U tom smislu, prema izričitoj zakonskoj odredbi tužitelj ima pravo tražiti deklaratorno utvrđenje postojanja pravnog odnosa, u ovom slučaju postojanja odgovornosti tuženika za štetu iz predmetnog štetnog događaja, jer je taj odnos osnova za odlučivanje o zahtjevu za isplatu štete tužitelja, a za to pitanje (odgovornosti za štetu) je nadležan ovaj sud. S obzirom na to da je utvrđeno da je tuženik odgovoran za štetu nastalu tužitelju temeljem odredbe čl. 161. ZMO, valjalo je ukinuti pobijano rješenje i presudom utvrditi odgovornost tuženika za predmetni štetni događaj.

Tužitelj je tužbeni zahtjev na utvrđenje postavio na način iz kojeg bi proizlazilo da je tuženik odgovoran za cjelokupnu štetu tužitelju, međutim iz provedenog postupka proizlazi da je ozljeda na radu uzrok invalidnosti u omjeru od 40%, što među strankama nije ni sporno. U tom smislu je valjalo prihvatiti samo dio tužbenog zahtjeva na način da se utvrdi da je tuženik odgovoran za štetu u omjeru od 40%, a koji tužbeni zahtjev je sadržan u postavljenom zahtjevu kao manji.

U odnosu na stopu zatezne kamate, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da za iznos od 1.465,08 kn tužitelj ima pravo na zateznu kamatu od trenutka utuženja jer nije dokazao da je podnio zahtjev tuženiku za naknadu štete, a na iznos od 3.406,29 kn od trenutka postavljanja zahtjeva za naknadu štete. Navedeno proizlazi iz odredbe čl. 166. st. 3. ZMO-a. Iz tog razloga je prema tom ključu valjalo preinačiti presudu i dosuditi tužitelju pravo na iznose navedene u izreci ove presude.

S obzirom na to da je po preinačenju presude tužitelj uspio u pretežitom dijelu spora, odnosno da nije uspio samo u neznatnom dijelu s obzirom na to da je utvrdio i osnovanost i visinu svog zahtjeva, valjalo je preinačiti i odluku o trošku i priznati tužitelju pravo na cjelokupan trošak u skladu s odredbom čl. 154. st. 3. ZPP-a. Prvostupanjski sud je pravilno odmjerio troškove, bez obzira na to što je utvrdio osnovanim samo 70% utvrđenih troškova s obzirom na uspjeh u sporu. Stoga je valjalo priznati tužitelju pravo i na 1.336,32 kn troška koji je utvrđen kao osnovan prvostupanjskom presudom.

Slijedom svega navedenoga valjalo je ukinuti pobijano rješenje u točki I. njene izreke na temelju odredbe čl. 380. ZPP-a te preinačiti presudu na temelju odredbe čl. 373. ZPP-a.

Zagreb, 15. lipnja 2020.

Sudac
Davor Pustijanac

Dokument je elektronički potpisan:
DAVOR PUSTIJANAC

Vrijeme potpisivanja:
29-07-2020
11:43:17

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523937333439333636353139
L=ZAGREB
S=PUSTIJANAC
G=DAVOR
CN=DAVOR PUSTIJANAC

Broj zapisa: **17897-c638a**

Kontrolni broj: **047d5-996fd-43450**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=DAVOR PUSTIJANAC, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.